

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE
ZAGREB
Frankopanska 16

REPUBLIKA HRVATSKA
HRVATSKA REGULATORNA AGENCIJA
ZA MREŽNE DJELATNOSTI

Primljeno:	28.5.2018. 9:10:46		
Klasifikacijska oznaka	Org. jed.		
034-07/18-01/11	-04		
Urudžbeni broj:	Pril.	Vrij.	
437-18-3	spis	0	

ni broj: UsII-313/17-7

U I M E

d2092951

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Lidije Vukičević, predsjednice vijeća, mr.sc. Inge Vezmar Barlek i Marine Kosović-Marković, članova vijeća, te sudske savjetnice [ime], zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Hrvatski Telekom d.d. iz Zagreba, Roberta Frangeša Mihanovića 9, protiv rješenja tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Roberta Frangeša Mihanovića 9 iz Zagreba, KLASA: UP/I-344-03/15-11/552, URBROJ: 376-10-17-21, od 13. listopada 2017. godine, radi utvrđivanja visine naknade za pravo puta, na sjednici vijeća održanoj 12. travnja 2018.

p r e s u d i o j e

I. Poništava se rješenje Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, KLASA: UP/I-344-03/15-11/552, URBROJ: 376-10-17-21, od 13. listopada 2017. godine,

II. Ova presuda će se objaviti u „Narodnim novinama“.

Obrazloženje

Rješenjem tuženika utvrđeno je da je tužitelj infrastrukturni operator za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu izgrađenu na katastarskim česticama navedenim u izreci osporenog rješenja u k.o. Vučevci, k.o. Viškovci i k.o. Forkuševci, za koje je utvrđeno da su u vlasništvu Općine Viškovci. Utvrđeno je što čini tu elektroničku komunikacijsku infrastrukturu, te utvrđena visina naknade za pravo puta koju je tužitelj obvezan plaćati Općini Viškovci u visini 16.836,02 kn godišnje, koja obveza teče od 27. studenog 2015. godine, kada je tuženik zaprimio zahtjev Općine Viškovci.

U izjavljenoj tužbi tužitelj u bitnom navodi sažetak predmeta upravnog spora te navodi da se Općina Viškovci (dalje u tekstu: Općina), u ovom sporu zainteresirana osoba, obratila tuženiku dana 17. veljače 2017. godine prema članku 28. stavku 6. Zakona o elektroničkim komunikacijama ("Narodne novine" 73/08., 90/11., 133/12., 80/13., 71/14., 72/17., dalje u tekstu: ZEK) zahtjevom za utvrđivanje infrastrukturnog operatora za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu (dalje u tekstu: EKI) izgrađenu na nekretninama u vlasništvu Općine, odnosno na općem dobru pod njezinim upravljanjem te radi utvrđivanja visine naknade za pravo puta, u smislu članka 5. stavka 1. Pravilnika o potvrdi i naknadi za pravo puta, koji je bio na snazi u vrijeme pokretanja upravnog postupka („Narodne novine“, 152/11., 151/14., dalje u tekstu: stari Pravilnik). Temeljem tog zahtjeva tuženik je donio zaključak 20. ožujka 2017. godine kojim je tužitelja obavijestio o pokretanju upravnog postupka, te naložio postupiti po zaključku i dostaviti tražene podatke, čemu je tužitelj udovoljio i očitovao se da je infrastrukturni operator i

dostavio tuženiku sve tražene podatke, nakon čega je ravnatelj tuženika donio pobijano rješenje.

Tužitelj smatra da je tuženik pogrešno primijenio materijalno pravo kada je kao trenutak određivanja obveze plaćanja naknade za pravo puta odredio dan zaprimanja zahtjeva. Poziva se pritom na odredbu članka 28. stavka 6. ZEK-a koja propisuje da upravitelj općeg dobra ili vlasnik nekretnine može od tuženika tražiti utvrđivanje infrastrukturnog operatora za EKI izgrađen na tim nekretninama te utvrđivanje visine naknade za pravo puta. Daljnje odredbe o samom postupku utvrđivanja infrastrukturnog operatora, izdavanje potvrde o pravu puta, kao i odredbe o izračunu, visini i načinu plaćanja naknade sadržane su u podzakonskom propisu – Pravilniku o potvrdi i naknadi za pravo puta kojeg donosi vijeće tuženika, a koji sadrži postupovne i materijalno pravne odredbe. U trenutku pokretanja upravnog postupka na snazi je bio stari Pravilnik, a neposredno prije donošenja rješenja tijekom trajanja upravnog postupka dana 30. rujna 2017. godine na snagu je stupio Pravilnik o izmjenama i dopunama Pravilnika o potvrdi i naknadi ("Narodne novine" 95/17., dalje u tekstu: novi Pravilnik) koji u odnosu na stari Pravilnik sadrži postupovnu odredbu prema kojoj tuženik više ne izdaje potvrdu o pravu puta u postupku vođenom na zahtjev vlasnika nekretnine (članak 5. stavak 5. novog Pravilnika), već samo u slučaju kada je taj postupak vođen na zahtjev infrastrukturnog operatora (članak 4. stavak 1. novog Pravilnika); te sadrži materijalno pravnu odredbu prema kojoj se obveza plaćanja naknade računa za razdoblje od zaprimanja zahtjeva (članak 5. stavak 4. novog Pravilnika). Tužitelj smatra kako tuženik u tom dijelu pogrešno primjenjuje materijalno pravo, jer se u upravnom postupku uvijek primjenjuje ono materijalno pravo koje je bilo na snazi u vrijeme pokretanja tog postupka. Drugim riječima nije dopušteno primjenjivati na postupak u tijeku materijalno pravo koje nije bilo na snazi u vrijeme pokretanja postupka, te ukazuje na završne odredbe novog Pravilnika, praksu Ustavnog suda Republike Hrvatske, praksu Europskog suda za ljudska prava, praksu suda Europske unije, kao i praksu samog Visokog upravnog suda Republike Hrvatske. Smatra da je tuženik očigledno polazeći od prijelaznih i završnih odredaba novog Pravilnika napravio previd ne radeći razliku između materijalno pravnih i odredaba o postupku. U završnom dijelu, članku 9. stavku 2. novi Pravilnik propisuje da će se postupci započeti prema ranijem Pravilniku dovršiti prema odredbama ovog Pravilnika. Smatra tužitelj da je riječ o uobičajenoj i standardiziranoj prijelaznoj odredbi koju susrećemo u brojnim zakonima i podzakonskim propisima, a ovakvom odredbom se uspostavlja odnos između postupovnih odredbi novog propisa i postupovnih odredbi propisa koji se stavlja izvan snage njegovim stupanjem na snagu, glede njegova djelovanja i utjecaja na postupke koji su pokrenuti za vrijeme dok je bio na snazi prijašnji propis. Poziva se na ustaljeno stajalište Ustavnog suda Republike Hrvatske da se postupovne odredbe propisa primjenjuju odmah po izmjenama na sve postupke koji nisu pravomoćno okončani te navodi odluku Ustavnog suda Republike Hrvatske od 2. studenog 2016. godine broj: U-III-4468/2016, te navodi da isto stajalište zauzima i Europski sud za ljudska prava u predmetu *Kozlica protiv Hrvatske* u kojem navodi da je rješenje hrvatskog zakonodavca slijedilo općepriznato načelo da se postupovna pravila na postupke u tijeku primjenjuju trenutno (presuda ESLJP od 2. studenog 2006. godine zahtjev br. 29182/03). Navodi i to da Sud Europske unije u nizu svojih presuda naglašava uobičajenu sudsku praksu prema kojoj se postupovni propisi općenito primjenjuju na sve postupke koji se vode u trenutku kada oni počinju važiti (presuda suda Europske unije od 1. srpnja 2004. godine *Elliniko Dimosio protiv Nikolaosa Tsapalosa i Konstantinosa Diamantakisa*, C-121/91 i C-122/91). Stoga smatra da prijelaznu odredbu novog Pravilnika nije moguće nikako drugačije interpretirati nego na način da će se postupci započeti prema starom Pravilniku dovršiti prema postupovnim, ali ne i materijalno pravnim odredbama novog Pravilnika. Time se za postupke

koji su već u tijeku upućuje na primjenu postupovnih odredaba novog Pravilnika no ništa se ne govori o retroaktivnoj primjeni materijalno pravnih odredbi, koja nije dopuštena.

Stoga zaključuje da je u ovom postupku bilo nužno primijeniti materijalno pravo koje je bilo na snazi u vrijeme pokretanja postupka i to odredbe članka 4. stavka 3. starog Pravilnika koja propisuje obvezu plaćanja od dana izdavanja potvrde o pravu puta. Trenutak pokretanja postupka odlučan je za procjenu koji materijalni propis se primjenjuje, a obzirom da je postupak pokrenut na zahtjev Općine, primjenom članka 40. stavka 2. Zakona o općem upravnom postupku ("Narodne novine" 47/09., dalje u tekstu: ZUP) ima se smatrati pokrenutim u trenutku predaje urednog zahtjeva stranke tuženiku kao javnopravnom tijelu. Kako postupovna odredba novog Pravilnika ne predviđa više izdavanje potvrde o pravu puta za slučaj kada je postupak vođen na zahtjev vlasnika nekretnine, onda analognom primjenom odredbe članka 4. stavka 3. starog Pravilnika u izreci rješenja trebalo odrediti obvezu plaćanja od dana izdavanja rješenja.

Obzirom da prijelazne odredbe novog Pravilnika ne govore ništa o primjeni njihovih materijalno pravnih odredaba, to je u prilog tvrdnji tužitelja da je bilo potrebno primijeniti materijalno pravne odredbe starog Pravilnika o čemu postoji dosadašnja praksa Visokog upravnog suda RH prema kojoj se u tom slučaju u materijalnom smislu ima primijeniti onaj podzakonski propis koji je bio na snazi u vrijeme pokretanja upravnog postupka. Prilikom zauzimanja takvog shvaćanja Visoki upravni sud Republike Hrvatske je imao na umu odredbu članka 90. stavka 1. Ustava Republike Hrvatske kojom je zabranjeno povratno djelovanje podzakonskih propisa te navodi i shvaćanje Ustavnog suda Republike Hrvatske iz odluke U-I-2510/01 od 6. prosinca 2006. godine prema kojem je opće pravilo da se u upravnom postupku upravna stvar rješava neposrednom primjenom zakona, drugog propisa ili općeg akta koji je važio u vrijeme pokretanja upravnog postupka, ako zakonom, drugim propisom ili općim aktom nije drugačije određeno. U slučaju ocjene od strane Visokog upravnog suda Republike Hrvatske da je primjena materijalno pravne odredbe novog Pravilnika pravilna, tužitelj smatra da je nedvojbeno bilo potrebno utvrditi dan zaprimanja urednog zahtjeva u smislu članka 40. stavka 2. ZUP-a koja činjenica nije nesporno utvrđena. Tužitelj je obaviješten o pokretanju ovog upravnog postupka danom zaprimanja zaključka 28. ožujka 2017. godine, a u obrazloženju se navodi da je 17. veljače 2017. godine zaprimljen zahtjev Općine da bi sada u rješenju kao dan zaprimanja pa time i dan od kojeg se računa obveza plaćanja naknade utvrđen 27. studeni 2015. godine. Sve da je tuženik zaista zaprimio zahtjev 27. studenog 2015. godine tužitelju se nameće pitanje iz kojeg razloga je tuženiku bilo potrebno preko godinu dana da bi obavijestio tužitelja o pokrenutom upravnom postupku, te gotovo pune dvije godine za okončanje postupka. To tim više što prema odredbi članka 4. stavka 1. starog Pravilnika tuženik je bio u obvezi izdati potvrdu o pravu puta u roku od 30 dana od dana zaprimanja urednog zahtjeva. Sada se zbog neažurnog postupanja tuženika tužitelju nameće obveza retroaktivnog plaćanja naknade od dana zaprimanja zahtjeva općine. Uz to smatra da nije nedvojbeno utvrđeno da je Općina vlasnik svih čestica obuhvaćenim točkom I. izreke rješenja i to tijekom cijelog vremena razdoblja za koji joj je priznata naknada. Smatra da je trebalo utvrditi je li Općina bila i ostala vlasnik predmetnih nekretnina u cijelom promatranom razdoblju od dana zaprimanja zahtjeva do donošenja rješenja, jer se radi o dugačkom razdoblju te se vlasničkopravni odnosi mogu promijeniti. Poziva se na brojne nedavne presude Visokog upravnog suda Republike Hrvatske kojima su poništena rješenja tuženika donesena proteklih godinu dana upravo u postupcima utvrđivanja tužitelja infrastrukturnim operatorom i određivanja visine naknade za pravo puta u kojima je navedeno da je za pravilnu primjenu odredbe članka 28. stavka 6. ZEK-a mjerodavno zemljišnoknjižno stanje, a ne faktično stanje, a budući ova odredba ovlašćuje isključivo vlasnika nekretnine

odnosno upravitelja općeg dobra na podnošenje zahtjeva radi utvrđenja infrastrukturnog operatora i naknade za pravo puta. Dokazni materijal kojim se tuženik poslužio u ovom postupku za utvrđivanje aktivne legitimacije zainteresirane osobe i njezina vlasničkopravnog statusa jesu prvotno zemljišno-knjižni izvaci na čiju je dostavu zaključkom obvezao tužitelja, a ne Općinu. Tužitelj je postupajući prema zaključku dostavio tražene izvratke koji održavaju činjenično i pravno stanje nekretnina u zemljišnim knjigama samo na dan kada je tužitelj izvršio provjeru 14. i 17. svibnja 2017. godine. Stoga smatra da je bilo nužno poslužiti se povijesnim zemljišno-knjižnim izvatom koji pored sadašnjih stanja nekretnina i upisanih knjižnih prava sadrži sve promjene koje su tome prethodile, jer je jedino na taj način bilo moguće utvrditi da je Općina za sve nekretnine obuhvaćene rješenjem bila doista vlasnik na dan 27. studeni 2015. godine i da je to ostala sve do donošenja rješenja 13. listopada 2017. godine. Nakon postupanja prema zaključku tuženik je obavijestio tužitelja e-mailom od 22. rujna 2017. godine kako je Općina dodatno za još čestica podnijela zahtjev tuženiku za priznavanjem naknade za pravo puta navodeći brojeve čestica iz k.o.Forkuševci. Za naknadno pridodane čestice u rujnu 2017. priznato je pravo na naknadu od 27. studenog 2015. godine što smatra pogrešnim. Općina nije za sve te naknadno pridodane čestice priložila zemljišno-knjižne izvratke kojima bi se aktivno legitimirala, pa tako nedostaje zemljišno-knjižni izvadak za kč.br.537. Neovisno o tim propustima tuženik je za sve naknadno pridodane čestice za koje je Općine eventualno podnijela zahtjev tužitelju tek u rujnu 2017. godine priznao Općini pravo na naknadu za razdoblje od 27. studenog 2015. godine. Stoga i kad bi se zaključilo da je pravilno primijenjena materijalno pravna odredba članka 5. stavka 4. novog Pravilnika tuženik nije imao osnove priznati Općini pravo na naknadu za ove čestice od dana zaprimanja njezina navodnog prvotnog inicijalnog zahtjeva u studenom 2015. godine. Kao primjer nepotpuno i pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja navodi i dostavlja aktualni i povijesni zemljišno-knjižni izvadak baš za čestice za koje je Općina u rujnu 2017. godine dodatno zatražila priznavanje naknade za pravo puta kč.br. 272 i 273 koje odgovaraju zkč.br.98/1 k.o. Forkuševci i za k.č. br. 537, jer iz ovih izvadaka proizlazi kako Općina nikako nije bila vlasnik svih nekretnina na dan 27. studeni 2015. godine. Stoga smatra da je potrebno poništiti osporeno rješenje te naložiti tuženiku da u ponovljenom postupku nedvojbeno utvrdi dan zaprimanja zahtjeva Općine za pojedine čestice te zatražiti od Općine dostavu povijesnih zemljišno-knjižnih izvadaka za sve nekretnine obuhvaćene rješenjem te potom nedvojbeno utvrdi za koje je nekretnine Općina prema stanju u zemljišnim knjigama bila doista vlasnik na dan zaprimanja njezina zahtjeva, te da to još uvijek jest. Za sve ostale nekretnine smatra da zahtjev treba odbiti te uputiti Općinu da se ponovo obrati tuženiku sa novim zahtjevom temeljem kojeg će pravo na naknadu za nekretnine koje je u međuvremenu stekla moći potraživati tek od dana podnošenja novog zahtjeva.

Predlaže stoga ovom Sudu da tužbeni zahtjev usvoji i poništi osporeno rješenje.

U odgovoru na žalbu tuženik navodi da se ne radi o povratnom djelovanju Pravilnika što je nedopušteno prema članku 90. Ustavu Republike Hrvatske, jer pravo na naknadu za pravo puta ne proizlazi iz Pravilnika ili rješenja HAKOM već iz odredaba ZEK-a, članka 28. stavka 1. i članka 29. stavka 1., kojim odredbama nije izričito propisano od kojeg trenutka teče pravo na naknadu, a članak 5. stavak 4. novog Pravilnika ne bi se zbog zabrane povratnog djelovanja mogao primjenjivati kada bi se njime mijenjali pravni odnosi koji su nastali prije njegovog stupanja na snagu. Niti odredbama starog Pravilnika niti odredbama novog Pravilnika ne mijenjaju se pravni odnosi između vlasnika nekretnina i infrastrukturnog operatora, jer pravo na naknadu za korištenje nekretnina za pravo puta, kako je već ranije navedeno ne proizlazi iz Pravilnika, već iz ZEK-a. Stoga tuženik smatra da je uz primjenu prijelazne odredbe, kojom je propisano da se postupci započeti prema starom Pravilniku

dovršavaju prema odredbama novog Pravilnika pravilno primijenjeno materijalno pravo u konkretnom slučaju te da nema povratnog djelovanja odredaba Pravilnika. U prilog tome navodi praksu Visokog upravnog suda Republike Hrvatske broj: Us-12667/2011-4 od 24. travnja 2014. godine, te Upravnog suda Republike Hrvatske, broj: Us-2314/2007-8 od 16. rujna 2010. godine. Tuženik smatra da je osporavano rješenje pravilno doneseno temeljem članka 28. stavka 6. ZEK-a te uz primjenu članka 5. stavka 5. novog Pravilnika koja izričito propisuje da se u postupcima iz ovog članka ne izdaje potvrda o pravu puta. Naime, odredba članka 29. stavka 1. ZEK-a na koju se poziva tužitelj nije definirala trenutak od kada infrastrukturni operator ostvaruje pravo na naknadu, već je upućivala na primjenu Pravilnika. U tom dijelu odredba Zakona je ostala nepromijenjena i nakon izmjena ZEK-a iz 2017. godine, a s druge strane člankom 28. stavkom 4. ZEK-a propisano je da je infrastrukturni operator obavezan plaćati upravitelju općeg dobra ili vlasniku nekretnine naknadu za pravo puta, a upravitelj općeg dobra ili vlasnik nekretnine obavezan je infrastrukturnom operatoru omogućiti ostvarenje prava puta, što je tuženik ispravno utvrdio u osporavanom rješenju. Navedena odredba Pravilnika primijenjena je temeljem članka 14. stavka 2. novog Pravilnika, koja obvezuje tuženika da na započete, a nedovršene postupke primjenjuju novi Pravilnik.

U odnosu na pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje i počinjene bitne povrede pravila postupka tuženik smatra da tužitelj samo paušalno navodi kako je činjenično stanje pogrešno utvrđeno. Tuženik smatra da je datum zaprimanja zahtjeva 27. studeni 2015. godine valjano utvrđen u osporavanom rješenju, jer je navedenog dana tuženik zaprimio zahtjev podnositelja da se sukladno članku 28. stavku 6. ZEK-a utvrdi infrastrukturni operator za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu koja je izgrađena na području Općine, te da se utvrdi visina naknade za pravo puta, dok duljina trajanja postupka pred tuženikom nije razlog koji bi eventualno utjecao na pogrešno utvrđeno činjenično stanje. Iz elektroničkih poruka koje se nalaze u spisu vidljivo je da je tuženik već 7. prosinca 2015. godine, te dodatno 14. prosinca 2015. godine, što znači odmah po zaprimanju zahtjeva za utvrđivanje infrastrukturnog operatora i naknade za pravo puta od strane podnositelja zahtjeva o istome obavijestio tužitelja, te je održao zajednički sastanak na kojem je dogovoreno da će tužitelj direktno kontaktirati podnositelja zahtjeva u vezi podnesenih zahtjeva i tuženika povratno obavijestiti o učinjenom i dogovorenom. Stoga je netočna tvrdnja tužitelja kako nije znao da je postupak pokrenut 2015. godine, a činjenica je da je zainteresirana osoba ponovila sve zahtjeve u 2017. godini nakon što nije uspjela s tužiteljem dogovoriti uvjete mimo tuženika. Tužitelj je bio upoznat da tuženik nije bio u mogućnosti provoditi ispitni postupak dok tužitelj prethodno ne izvrši geodetsko snimanje svoje EKI i povezane opreme na cijelom području Republike Hrvatske, upravo kako bi se omogućilo utvrđivanje njegovog statusa infrastrukturnog operatora. Nalog za snimanje inspektor elektroničkih komunikacija je dao tužitelju rješenjem od 15. lipnja 2015. godine, a među županijama koje je tužitelj bio obavezan snimiti nalazi se i Osječko-baranjska županija uključujući Općinu Viškovci, dok je rok za izradu bio 31. prosinca 2015. godine, koji rok se nadovezuje na prethodno određene rokove koje tužitelj nije poštovao. Bez tih aktivnosti ni ovaj predmet nije bilo moguće riješiti, pa je u tom smislu nekorektna tvrdnja tužitelja da je tuženik neažurno postupao, nego upravo suprotno, tuženik je morao u postupku inspeksijskog nadzora prisiliti tužitelja da snimi svoju infrastrukturu i time omogućiti utvrđivanje činjenica u ovom postupku. Smatra promašenim pozivanje tužitelja na rok od 30 dana za izdavanje potvrde o pravu puta od dana podnošenja zahtjeva, jer se taj rok odnosi samo na postupke u kojima infrastrukturni operator podnosi zahtjeve za utvrđivanje infrastrukturnog operatora uz koji mora priložiti odgovarajuće dokaze, a ne na predmete u kojima navedeno utvrđenje zahtjeva vlasnik nekretnine, kao što je slučaj u ovom predmetu. Tuženik smatra da je u provedenom postupku ispravno utvrđeno činjenično

stanje temeljem dokaza koje je upravo tužitelj dostavio u spis, a to su geodetski elaborat katastra vodova za cjelokupnu EKI, za trase kabelske kanalizacije, trase kabela u zemlji i ostale navedene trase te popunjenu Tablicu 1 u kojoj su navedeni popisi katastarskih čestica te vlasnika tih čestica i površina koju zauzima EKI razvrstana prema vrstama nekretnina, izvatke iz zemljišnih knjiga te konkretan elaborat za pravo puta, a koje činjenice je potvrdio i podnositelj zahtjeva, te je u postupku utvrđeno da se isto u potpunosti podudara i sa česticama koje je tužitelj naznačio da su u vlasništvu podnosioca zahtjeva. Kako niti podnositelj zahtjeva, a niti tužitelj nisu tijekom postupka dovodili u pitanje utvrđeno stanje vlasništva na predmetnim česticama, a niti su dostavili dokaze iz kojih bi bilo vidljivo da postoje određene promjene, tuženik je rješenje donio ocjenjujući postojeće dokaze u spisu. U odnosu na točno određene čestice kč.br. 272 i 273. koje tužitelj navodi osporavajući utvrđeno činjenično stanje pozivom na povijesni izvadak, tuženik kao bitno ističe da je novo vlasništvo uknjiženo tek u ožujku 2016., a osporavano rješenje doneseno 27. studenog 2015. godine, što znači da je riječ o četiri potencionalno sporna mjeseca koja to ne bi ni bila da su strane postupka postupale u dobroj vjeri. Tuženik ističe da okolnosti relevantne za drugačije utvrđenje činjeničnog stanja je tužitelj mogao i morao iznijeti tijekom postupka, jer mu je bilo poznato na kojim česticama se nalazi njegova infrastruktura i za koje čestice podnositelj zahtjeva traži plaćanje naknade. Životno je i logično da u razdoblju između zaprimanja zahtjeva i donošenja rješenja dođe do promjene vlasništva, što su sve očekivani problemi, ako se u obzir uzme broj čestica u odnosu na koje se postupak vodi kao i trajanje istoga. U odnosu na naknadno podnesen zahtjev u rujnu 2017. godine za određeni broj čestica, tuženik ističe kako je nesporno da se tužitelj za cijelo vrijeme trajanja postupka, pa i prije podnošenja zahtjeva koristi nekretninama koje su predmet ovog postupka i na njima ostvaruje pravo puta, bez plaćanja naknade.

Tuženik smatra da je osporeno rješenje zakonito te predlaže ovom Sudu da tužbeni zahtjev odbije kao neosnovan.

Zainteresirana osoba nije dostavila odgovor na tužbu.

Na temelju razmatranja svih činjeničnih i pravnih pitanja (članak 55. stavak 3. Zakona o upravnim sporovima, Narodne novine, broj 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17., dalje: ZUS), Sud tužbeni zahtjev ocjenjuje osnovanim.

Rješenje tuženika doneseno je pozivom na odredbu članka 28. stavka 6. ZEK-a, kojom je propisano da upravitelj općeg dobra ili vlasnik nekretnine može od tuženika tražiti utvrđivanje infrastrukturnog operatora za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu, koja je izgrađena na općem dobru ili na nekretninama iz članka 27. stavka 1. ZEK-a, te utvrđivanje visine naknade za pravo puta.

Iz navedene odredbe slijedi kako je navedeni zahtjev ovlašten podnijeti upravitelj općeg dobra ili vlasnik nekretnine, što znači da činjenice u pogledu vlasništva nekretnine (odnosno upravitelja općeg dobra) u upravnom postupku moraju biti pravilno i potpuno utvrđene jer su odlučne za pravilnu primjenu navedene odredbe mjerodavnog materijalnog prava. Činjenično stanje mora biti nedvojbeno utvrđeno za razdoblje za koje se obveza određuje, pri čemu je već u ranijoj sudskoj praksi istaknuto kako je odlučno upisano zemljišnoknjižno stanje (primjerice presuda ovog Suda, poslovni broj UsII-125/17-5 od 31. kolovoza 2017.).

S obzirom da iz priloženih zemljišnoknjižnih izvadaka, koji se odnose na čestice obuhvaćene točkom 1. izreke osporenog rješenja, proizlazi da zainteresirana osoba nije vlasnik svih navedenih čestica, (odnosno upravitelj općeg dobra), Sud osporeno rješenje ocjenjuje nezakonitim.

Prema također već izraženoj sudskoj praksi (presuda poslovni broj: UsII-319/17-6 od 11. siječnja 2018.), a s obzirom na prijelaznu odredbu članka 9. stavka 2. novog Pravilnika

koja propisuje da će se postupci započeti po ranijem Pravilniku dovršiti po odredbama novog Pravilnika, u ovom postupku treba primijeniti odredbe novog Pravilnika.

Sud stoga nalazi neosnovanim tužbeni prigovor, kako se radi o retroaktivnoj primjeni novog općeg akta. To zato što je prijelaznom odredbom reguliran dovršetak postupaka koji su u tijeku, dakle ne utječe se na materijalno pravno dovršenu situaciju, jer stranke (ni tužitelj ni zainteresirana osoba) nisu stekle pravo prema odredbama ranijeg općeg akta, nego je o njihovom pravu/obvezi tek potrebno odlučiti. Zbog navedenog, prema ocjeni ovog Suda priroda odredbe članka 5. stavka 4. novog Pravilnika nije odlučna niti su od utjecaja ranija stajališta ovog Suda koja se odnose na primjenu materijalnih propisa kada ne postoji prijelazna odredba novog općeg akta ili podzakonskog propisa.

Neosnovano tužitelj navodi odredbu ZUP-a (članka 40. stavka 2.) prema kojoj se postupak smatra pokrenutim podnošenjem urednog zahtjeva, jer je člankom 5. stavkom 4. novog Pravilnika jasno određeno da će tuženik, rješenjem utvrditi infrastrukturnog operatora, količinu i vrstu elektroničke komunikacijske infrastrukture koja je izgrađena na nekretninama iz stavka 1. te visinu godišnje naknade za pravo puta, za razdoblje od zaprimanja zahtjeva.

Slijedom izloženog, Sud je na temelju odredbe članka 58. stavka 1. ZUS-a, presudio kao u izreci, a odluka o objavi presude donesena je na temelju odredbe članka 14. stavka 8. ZEK-a.

U Zagrebu 12. travnja 2018.

Predsjednica vijeća
Lidija Vukičević, v.r.

Za točnost otpravka ovlaštení službenik

